

regler, og man er også nødt til at fastsætte målet. Man er nødt til at lave en traktat.

Jeg synes også, at tiden har vist, at det helt klart er i de små landes interesse, at man har nogle klare regler for samarbejdet, så der ikke kan opstå misforståelser om, hvordan og hvorledes beslutningerne skal træffes. Det er også indlysende, at skal samarbejdet være dynamisk, skal man også være parat til at ændre på og justere reglerne, så man kan tage fat og løse nutidens udfordringer, og man skal også være parat til at ændre reglerne dér, hvor de har vist sig ikke at være gode nok. Og det er nøjagtigt det, Amsterdamtraktaten gør.

Vores generations største udfordring bliver udvidelsen af Den Europæiske Union med de baltiske og øst- og centraleuropæiske lande. Uanset hvordan og hvorledes vi betragter os selv, så vil eftertiden måle os på, om vi har været i stand til at løse den opgave.

Det andet, vi står med, når det gælder Amsterdamtraktaten, er at få styrket vores spilleregler inden for det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område, inden for forsvarspolitikken, inden for kriminalitetsbekæmpelse, inden for flygtninge- og indvandrerspørgsmålet, miljøpolitikken, forbrugerpolitikken og så også svigbekæmpelse.

Jeg synes, det er meget mærkeligt, når jeg følger den danske EU-debat og lytter til EU-modstanderne, at man hører dem sige, at det slet ikke er nødvendigt med en ny traktat for at lave EU-udvidelsen. Man hører også dem, der mest kritiserer det eksisterende samarbejde, sige, at det ikke er nødvendigt at styrke samarbejdet om f.eks. svigbekæmpelse; men det er de samme røster, der kritiserer EU for ikke at være effektiv nok på de områder!

Jeg vil gerne understrege, at vi i Det Konservative Folkeparti under ingen omstændigheder opfatter den nye traktat som en yderligere udbygning af det europæiske samarbejde i retning af Europas Forenede Stater. Alle, der påstår det, taler imod bedre vidende, bl.a. fordi der i den nye traktat igen står, at Unionen skal respektere medlemslandenes nationale identitet. Det lægger vi meget vægt på står i traktaten, for det viser, at vi ikke bevæger os i retning af et føderalt europæisk samarbejde.

Det andet, vi også lægger vægt på fra Det Konservative Folkepartis side, er den præcisering og udbygning, der nu sker af nærhedsprincippet. EU skal kun beskæftige sig med det, som medlemslandene ikke selv kan løse, og EU

skal kun lave rammelove. Det mener vi er væsentligt at holde fast i, ligesom det er vigtigt, at man nu får det ind i traktaten.

Den tredje ting, som jeg synes er værdifuldt, og som har været under vejs igennem årene, men som vi nu endelig får præciseret mere, er de nationale parlamenters rolle. Når jeg betragter, hvordan og hvorledes de forskellige EU-medlemslande opfører sig i forhold til EU, så synes jeg, det er slående at konstatere, at mange af medlemslandene opfatter EU-samarbejdet som et rent udenrigspolitisk samarbejde. Men det er det jo ikke, for her taler vi om lovgivning, som har betydning i de enkelte medlemslande, og derfor er det selvfølgelig vigtigt, at de nationale parlamenter spiller en rolle, og at de spiller denne rolle i forhold til deres egen regering. Det får de nu med den nye traktat en bedre mulighed for:

Vi havde gerne set, at man var gået længere, så man også skulle sende alle direktiv- og forordningsforslag frem til de nationale parlamenter, men det, at man nu skal sende hvid- og grønboøgerne frem til parlamenterne, gør, at de får en mulighed for at komme i dialog med deres egne regeringer.

Vi synes også, det er væsentligt, at de nationale parlamenter får en rolle i forhold til fortolkningen af nærhedsprincippet. Hvordan vi skal gøre det, vil jo vise sig; det skal vi diskutere de nationale parlamenter imellem, men det, at man i Traktaten giver mulighed for at gå ind og være med til at fortolke nærhedsprincippet, synes vi er en klar forbedring i forhold til Maastrichttraktaten.

Som sagt er udvidelsen vores generations største udfordring, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at uden Amsterdamtraktaten får vi ingen udvidelse. Man kan vel også konstatere, at da vi skulle have udvidelsen med Spanien og Portugal, var det en forudsætning, at vi fik Fællesakten på plads, altså traktatændringerne med Fællesakten i 1985-86. Da vi skulle have udvidelsen med Finland, Sverige og Østrig, havde vi også en traktatændring, nemlig Maastrichttraktaten fra 1991-92.

Med så mange medlemslande og med flere nye medlemslande, der skal ind, er det selvfølgelig nødvendigt, at man får den nødvendige justering af Traktaten, så arbejdet kan fungere efter en udvidelse. Det ville være halsløs gerning at gå i gang med udvidelsen, uden at vi får vedtaget Amsterdamtraktaten. Jeg er overbevist om, at skulle man fortsætte med Maastricht-